

Drama der lage landen

Dries Mertens kijkt attent toe bij een stilstaande fase. België verliest vrijdag met 1-4 van Nederland in de Nations League. © PHOTO NEWS

Er stond zaterdag een stukje in een krant en dat ging zo.

“Vier jaar geleden was het al dat de Rode Duivels nog eens met drie doelpunten verschil verloren. Ook toen in de Nations League. We verwijzen naar de beruchte 5-2-uitschuiver in Zwitserland (18 november 2018) die ons land dat jaar z'n plekje in de Final Four kostte. Voor een even grote nederlaag in eigen stadion moeten we al terug naar 2008 en het 1-4-verlies in een vriendschappelijke wedstrijd tegen Marokko, toen nog onder bondscoach René Vandereycken. Een historische nederlaag, was het dus.”

Die René Vandereycken is vandaag analist voor een andere krant. Hij verblijdde ons met zijn diepere inzichten over het drama der Lage Landen.

“De positie van De Bruyne en Lukaku was verrassend, maar ik vond het een goede zet... De Bruyne werd vaak opgepikt door De Jong, die was wat mij betreft de man van de match: hij hield De Bruyne uit de wedstrijd... De Nederlanders hadden ook door dat Boyata een zwakke schakel is... De Bruyne is de enige speler die heeft uitgesproken dat hij de Nations League geen belangrijke competitie vindt, bij de andere spelers was het te merken dat ze er ook zo over denken.”

Voor de voetbalschrijvelarij was dit een bijzonder belangrijke wedstrijd, althans afgemeten aan het aantal pagina's en de vele commentaren. En de koppen logen er niet om. VERNEDERD in *Het Nieuwsblad*. UITLACHVOETBAL in *Het Laatste Nieuws*. Overdrijven we niet een beetje? Oké, thuis 1-4 klopp krijgen is nooit plezant en had Michy Batshuayi helemaal aan het eind die 1 niet op het bord gekregen, dan was het ook al erg lang geleden geweest dat de Rode Duivels eens niet hadden gescoord.

1-4 past niet bij een team dat een recordaantal waken op één stond in de FIFA-ranking, maar dat is Spanje, Duitsland en Nederland ook wel al eens overkomen. Europees kampioen Italië? Die gaan niet eens naar de World Cup, voor de tweede keer op rij.

We overdrijven, net zoals we al tien jaar overdrijven in de andere richting. We staren ons blind op een zogezegd gouden generatie die nooit een prijs haalde en van wie de meesten al zijn gestopt of niet meer zonder 3x600mg ibuprofen tegen een bal kunnen trappen. Die halve finale in Rusland in 2018 was een vergiftigd geschenk. Die wedstrijd tegen Japan

wordt nooit meer gewonnen en die tegen Brazilië hadden ze ook moeten verliezen. De kleine voetbalnatie België was nooit zo groot als ze zich waande. Die twee kwartfinales op de laatste twee EK's zijn illustratief voor het intrinsieke niveau van de selectie van de laatste tien jaar. Meer kan, maar dan moet alles meezitten, zoals toen in Rusland.

De huidige selectie telt drie wereldtoppers: Thibaut Courtois, Kevin De Bruyne en Romelu Lukaku. De eerste had er vrijdag wel een paar uitgehaald, misschien wel allemaal. Mignolet is kampioen van België, Courtois van Europa. De Bruyne deed wat hij moest doen, komen en spelen, maar aanjagen was er niet bij na een slopend seizoen. En Lukaku is rijp voor therapie, en dan niet bij de fysiotherapeut.

De rest van de ploeg bestaat uit over het paard getilde middelmaat of spelers op hun retour. Een enkeling (of twee) heeft zelfs het eindstation al bereikt.

Roberto Martínez heeft werk voor de boeg, maar weeral: niet overdrijven. Een World Cup na enkele maanden in het seizoen is een totaal nieuw gegeven en is voor die schaarse wereldklassespelers in de selectie alleen maar gunstig. De gretigheid zal er tegen het WK in Qatar wel zijn en dan wordt het een totaal ander verhaal.

De Belgische voetbalfan moet niet treuren, al zijn er wel een aantal voorwaarden om het in Qatar ver te schoppen. Zo moet die krakkemikkige defensie van

ons vol worden ondersteund door het middenveld. De ruimte tussen middenveld en die arme Dedryck Boyata die nu alle shit over zijn kop krijgt, het leek op een oranje autosnelweg.

Toby Alderweireld zou beter een transfer naar Antwerp en de bijbehorende *paycut* overwegen als hij nog eens op een veld wil staan als international. Jan Vertonghen is al jaren te traag op zijn cruciale positie, maar is dan weer opbouwend erg sterk.

Alles begint bij de vraag: welk voetbal wil België spelen? Dat van De Bruyne (en Nederland) met druk naar voren? Of een voetbal op maat van de fysieke capaciteiten van de rest van de selectie: behoudend, achteruit leunend als blok, geen ruimte weggeven, de tegenstand frustreren en uitbreken zodra het kan, remember de 3-2 tegen Japan in 2018?

De voetbalschrijvers hadden het bij het rechte eind: we zijn met ons voetbal terug bij af, terug bij laf. Waarom ook niet? In 1986 leverde dat een halve finale op.

De gretigheid zal er tegen het WK in Qatar wel zijn en dan wordt het een totaal ander verhaal